

[Edel Saunte.]

sagførerstanden — om vore kolleger ønskede betegnelsen advokat eller betegnelsen sagfører, og jeg er af den absolutte opfattelse, at man må sige, at langt det største flertal inden for den danske sagførerstand ønsker betegnelsen advokat fremfor fellestitlen sagfører. Dette har også internationale fordele, det har fordele i det nordiske samarbejde. Jeg tror, det er rigtigt, at alle nu har besluttet sig til at indføre betegnelsen advokat inden for sagførerstanden fremover.

Der har været nogen debat om, hvorvidt de gamle titler skulle bevares, og man er blevet enig om, at det var det naturligste at bevare dem, selv om jeg vel rent personlig er af den opfattelse, at det kan være noget betænkeligt, ikke mindst når man ser den udvikling, der har været i de senere måneder med det antal af sagførere, der i en ung alder er blevet højesteretssagførere. Jeg håber, at disse højesteretssagførere virkelig står mål med den målestok, som højesteret tidligere har anlagt ved prøven, så at vi kan være overbevist om, at de på værdig måde repræsenterer standen.

Højesteretssagførerprøven har været det vanskelige problem. Jeg mener at kunne fastholde de synspunkter, som jeg fremsatte ved første behandling; jeg mener, at den mundtlige procedure er blevet en selvfølge for alle advokater — sagførerne trænes i denne sagsfremførelsesform allerede fra ganske unge — og at der ikke er nogen egentlig principiel forskel mellem den forpligtelse og det besvær, man har med at oplyse en landsretssag, og den oplysningsforpligtelse, man har i en højesteretssag; den juridiske bedømmelse må være lige så grundig og indgående for landsretterne, som den må være for højesteret. Jeg føler mig overbevist om, at man fremtidig fra samtlige advokaters side som hidtil vil føle sig forpligtet til at undgå appelsager, derigennem at de oplyser underrets- og landsretssager så grundigt og forsvarligt som vel muligt. Det må erkendes, at der i nogle tilfælde sker forsømmelser her, og det medfører urimelige appeller, men det må også efter min opfattelse siges, at i det store og hele er det ikke tilfældet.

Endvidere vil jeg gerne pege på, at efter min opfattelse er den møderet i egne sager,

som blev indført i sin tid, og som nu har virket i 25 år, af en sådan karakter, at det måtte være en overgangsbestemmelse, og at vi før eller senere måtte ind på en ophævelse af prøven. Der kan siges mange ting yderligere om privilegier, der tilfaldt bestemte familier og bestemte bopælssagførere og meget andet. Der kan siges meget om vildledning af befolkningen. Befolkningen tror, at titlen højesteretssagfører dækker over kunnen på alle områder og ikke over en speciel evne til procedure. Men i hvert fald er det sådan, at flertallet i udvalget er blevet enig om, at vi, selv om vi tager alle mulige retsplejemæssige hensyn i betragtning, bør ophæve prøven. Vi mener dog, at retsplejemæssige hensyn må føre til, at vi ændrer den bestemmelse, der var foreslået i § 127, således at ordene „gentagen procedure eller på anden måde“ udgår af bestemmelsen. Vi er af den opfattelse, at man derved ikke indfører en ny prøve, men stiller højesteret friere i bedømmelsen af den enkelte procederende sagførers evne til at fremføre sagerne for højesteret. Jeg vil gerne understrege de ord, der står i betænkningen, at denne nye ordning absolut ikke tilsigter at bevare højesteretssagførerprøven på en anden måde, men vi mener, at højesteret kan komme i den situation, at retten allerede ved første sag kan skønne, at vedkommende advokat er ganske ude af stand til at behandle en sag forsvarligt i højesteret. Højesteret har jo formålet at administrere den bestemmelse, vi i sin tid fik om sagføreres ret til at føre egne sager for højesteret, på en loyal måde, og vi mener, at højesteret vil være lige så loyal ved administrationen af denne nye bestemmelse.

Udvalget har endvidere drøftet, om man kunne skærpe bestemmelsen om landsretternes attester for de sagførere, der fremtidig skal have ret til at procedere for højesteret, men vi er enige om, at det ikke ville være heldigt. Vi mener derfor kun at kunne sige, at naturligvis må retternes attester dække over en realitet, således at landsretten virkelig er klar over, hvad det er, den attesterer, og at den ikke attesterer, medmindre den kender den pågældende advokat og har set ham føre sagen for landsretten og skønnet, at han er i stand til at føre den på fornøftig vis.

Der har i udvalget været nogle drøftelser